ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 24 Desember 1944

FAGBEVEGELSENS STILLING I NORGES FRIHETSKAMP.

Av P. Furubotn.

II.

Spørsmålet er imidlertid ikke uttømt med dette. Den politikk vi hittil har beskjeftiget oss med, kan kort sammenfattes under begrepet passiv politikk eller passiv motstand. Naturligvis inneholder den passive politikk elementer av aktiv politikk på samme måte som den aktive politikk inneholder elementer av passiv politikk, dvs. grensen mellom aktiv og passiv politikk beveger seg stadig, der finner stadig sted overganger fra den ene i den annen, med ett ord: sammenfiltring. Å filosofere over hvor grenselinjen går mellom aktiv og passiv politikk har ingen hensikt. Vi vil derfor gå over til å trekke i forgrunnen de elementer i politikken som allerede for lengst har vunnet hevd under navnet aktiv politikk eller aktiv motstand.

I et skriv av *20. oktober 1941* som jeg sammen med noen andre landsmenn sendte til statsminister Nygaardsvold, heter det: — «Av spørsmål som vi har å forelegge for deg, kan nevnes: — 1. En effektiv utbygging og organisering av den nasjonale front i Norge omfattende alle lag og klasser. 2. En effektiv utbygging og organisering av de militære grupper i Norge. 3. Spørsmål om anskaffelse av utrustning, moderne våpen osv. 4. Effektive kampformer som f.eks. organisert sabotasje i alle former, geriljakamper osv. 5. Samvirke mellom Norges militære krefter utenfor landet og de organiserte krefter innen landet. 6. Spørsmålet om å organisere overføring av norske borgere til England eller andre land for å gå i krigstjeneste. 7. Omlegging av agitasjonen og propagandaen i samsvar med kravet om en skjerpet krigspolitikk. 8. Forbindelsen mellom den norske regjering i London og den nasjonale front i Norge.»

Grunntanken i *alle* disse spørsmålene er å nå fram til en *aktiv* politikk. Betyr det å nedsette betydningen av den passive motstand? Naturligvis ikke. Nettopp gjennom den aktive politikk kan den passive motstanden tilføres

---

ALARM:

Engelskmennene har åpnet ild mot motstandsbevegelsen i Grekenland. Delvis det samme i Belgia. Dette er et alarmsignal for oss alle!

PROTESTER MOT ENGLENDERNES FRAMFERD HVOR DU KAN!

uhyre slagkraft. Og omvendt kan nettopp den passive motstanden tilføre den aktive motstanden uhyre slagkraft. Det er det samme grunnsyn som kommer til uttrykk i skriv av 5. juni 1942 fra Arbeiderklassens Innenlandsbyrå til regjeringens fullmaktsrepresentanter i Norge: — «1. Aktiv sabotasje, dvs. virkelig organisert sabotasje som får sitt uttrykk i sprengning av militære formasjoner, krigsviktige bedrifter, brannstiftninger osv., osv. 2. Organisering og oppsetning av geriljatropper som utrustes med moderne våpen og som kommer under fagmessig militær ledelse. 3. Videre organisering og oppsetning av almene militære formasjoner på bred basis. 4. Organisering av våre landsmenn til krigstjeneste hos våre allierte, så vel i aktiv krigstjeneste som i krigsproduksjonen. 5. Blant de tvangsutskrevne mannskaper uttas et passende antall personer som anvendes til politisk arbeid på heimefronten i vårt land.»

Og videre i skriv av august 1942 fra Arbeidernes militærkomité til regjeringen: — «1. Alle militære krefter innen- og utenfor landets grenser samkjøres med sikte på en samlet og kraftig aksjon for å sikre seiren over tyskerne. 2. Den militære hovedledelse i Norge får i oppdrag øyeblikkelig å organisere friskaretropper og gis mandat til å sette dem inn når den finner det beleilig og nødvendig. 3. Alle mobile krefter settes inn på en masseorganisering av militærgrupper med sikte på bredere kamphandlinger. 4. Våpen og ammunisjon må snarest skaffes til landet, og de lagrene som er, må sikres. 5. Det må skaffes intim forbindelse mellom den militære og politiske ledelse for å sikre samkjøring mellom alle aksjoner mot tyskerne og NS.»

De politiske tanker som er nedlagt i disse dokumenter, har alltid vært forbundet med tanken om å bli konkretisert og tilpasset de objektive kampbetingelser som svarte til den gitte, konkrete situasjon. Etter vår oppfatning er det viktigste og altoverskyggende spørsmål i dag spørsmålet om å utvikle partisankrigen i vår form av organiserte sabotasjehandlinger. Denne form for kamp kan danne utgangspunktet for bredere partisankrig og forbindes med regulære militære kampoperasjoner. I denne forbindelsen vil vi nevne *et* eksempel som karakteriserer en av de mange blindgater som den passive politikk fører til når vi ikke i tide lar utviklingen få fritt løp. En landsmann skriver i «Industria», Svenska Arbetsgivarföreningens Tidning, nr. 10 for mai d.å.: — «Det befinner seg for øyeblikket over 20 000 norske emigranter i Sverige. Den største vanskelighet for oss er hverken de økonomiske problemer eller oppholdstillatelsen, men den knugende passivitet. De norske emigranter flykter ikke til Sverige for å hugge ved i skogene, men de kom hit i håp om å komme videre til England for der å fortsette kampen for Norges frihet. Det å gå her i Sverige uten å kunne aktivt kjempe for Norges sak, er en av de hårdeste påkjenninger en norsk patriot kan bli utsatt for. Tross alle de fordeler som de norske emigranter oppnår i Sverige, har de dog alle sammen bare ett ønske: å være med i kampen for friheten. *Der* ligger den egentlige vanskelighet, og ingen kan forstå de norske emigranters mentalitet uten å ta denne vanskelighet med i betraktning.»

Den knugende passivitet, — det å gå i Sverige uten å kunne aktivt kjempe for Norges sak, — er den største vanskelighet, — er en av de hårdeste påkjenninger en norsk patriot kan bli utsatt for, — sier vår landsmann i Sverige. Hvilken innsats har vi som sitter i *ledelsen* for den politiske arbeider-

bevegelsen gjort for å hjelpe disse våre landsmenn? Hva har vi gjort for å hjelpe dem til rette, slik at hver enkelt av dem kunne finne sin plass i kampen for Norges sak? Det er klart at den klasse som har stilt seg oppgaven å være selve *drivkraften* i landets nasjonale frihetskrig, ikke kan overse at så mange gode landsmenn blir gående uvirksom og politisk arbeidsløs. Og slike uvirksomme og politisk arbeidsløse landsmenn har vi så alt for mange av også innen landets grenser! - - -

Den røde armés befrielse av Nord-Norge og norske sabotørers sprengning av båtene ved Aker og Nyland, i alt ca. 50 000 tonn, dokkporten og den største krana på Aker, to stillverk på Lillestrøm, ett stillverk på Alnabru og registreringsmaskinen i Framgården, alt sammen natt til 24. november, danner en ny historisk etappe i frihetskampen og motstandsbevegelsen vår, danner et nytt historisk avsnitt i krigshistorien vår. Omtrent samtidig med dette får vi melding om frivillig-bevegelsen for Norge i Sverige og Finnland. Under utenriksdebatten i den svenske riksdagen den 30. oktober uttalte kommunistenes ledende mann, Sven Linderot: — «Et frivilligkorps kunne ved sin inngripen forkorte det uunngåelige oppgjøret med okkupantene i Norge - - - Selv om det gjaldt bare en eneste dag, kunne det kanskje redde titusener av menneskeliv - - -» Kjente svenske Spaniakjempere og andre har siden uttalt seg til avisene og gått inn for opprettelsen av et frivilligkorps. «Dagens Nyheter» skriver den 15. november:

«Enkelte har undret seg på hvorledes nordmennene ville stille seg til denne tanken. Sikkert svarer de gjerne ja på slike spørsmål. De har ofte mint om frivillighjelpen til Finnland, som de forresten selv var med om - - iblant har de tvilt på at svenskene ville hjelpe Norge på en like overbevisende måte. Beviset kommer. Vær rolig for at det kommer! Jo hardere tyskerne går fram i Danmark og Norge, jo frekkere de benytter seg av sitt tilfeldige overtak, dess heftigere kommer den svenske opinion til å reagere. Frivillighjelp med frivillige avdelinger forutsetter en jevn og kompakt tilslutning fra alle lag av folket med unntak av nazistene. Får tyskerne fortsette noen måneder til og får sluttkampen med skrikende nød, vold og henrettelser til å framtre med uutholdelig anskuelighet for våre øyne, da blir det et rop over hele landet: La oss hjelpe til med å forkorte broderfolkenes lidelser, selv om det bare skulle være for noen få dager!»

I svenske aviser får vi også melding om at der er blitt holdt møte om spørsmålet hvor bl. a. Landsorganisasjonens viseformann, Gunnar Anderson, lektor Ivan Pauli, advokat Georg Branting og en militær representant for den tidligere svenske frivillig-bevegelsen i Norge deltok. Blant dem som særskilt nevnes som initiativtakere, befinner seg også Ruben Wagnsson. Fra Helsingfors meldes at de sosialistiske studenter har tatt initiativet for å danne en frivillig-bevegelse for Norge. Folket vårt hilser med dyp og varm glede disse budskap fra våre broderfolk. Den 24. november d. å. sendte sentralkomiteen for Det kommunistiske parti i Norge et skriv til Den norske regjering, hvor den foreslår: — «1. Den røde armé og de norske styrker i Nord-Norge understøttes ved at norske partisaner innleder omfattende sabotasjeaksjoner overalt i landet hvor det har betydning for å svekke, desorganisere og rette slag mot den tyske krigsmakt. 2. Den røde armé og de norske styrker i Nord-Norge understøttes ved at Den norske overkommando